Befejeződött a felsőfokú oktatási intézmények kulturális seregszemléje

A szegedi egyetemisták három aranyérmet nyertek

Vasárnap este a Kamaraszínházban tartott záróünnepséggel befejeződött a felsőfokú oktatási intézmények háromnapos szegedi kulturális szemléje. A találkozó győzteseinek, a KISZ Központi Bizottságának képviseletében, *Berecz* János adta át a díjakat. A szegedi egyetemisták szép szereplésükkel *három arany-, több ezüst- és bronzérmet nyertek*, és igen sokan emléklapot kaptak.

Aranyérmet nyert a Szegedi Tudományegyetem kitűnően közreműködő *énekkara*. Színvonalasan összeállított műsoruk figyelemreméltó új elemeket tartalmazott. Ebben a tekintetben mindenekelőtt a kubai népdaloknak, ezeknek a számunkra ritmikailag is rendkívül újszerű és érdekes daloknak az előadása emelendő ki. Nagy sikerrel énekelte a kórus Bartók Négy szlovák népdal-át és Szelényi István Erich Kästner szövegére írt megrázó hatású művét, a Cantáta de minoribus-t. Az együttest *Kertész* Lajos vezényelte.

Az énekkarok versenyében *igen szépen szerepelt* még az Építőipari Műszaki Egyetem kórusa, *Tóth* Béla, a kecskeméti óvónők együttese *Kálmán* Lajos és az Eötvös Loránd Tudományegyetem énekkara, *Szabó* László vezetésével.

Rendkívüli sikere volt az Auditorium Maximumban megrendezett *szellemi öttusának*. A *Kovács* Sándor Iván tanársegéd vezette játékban *a Szegedi Tudományegyetem hallgatói győztek, s ezzel bekerültek az országos versenybe.*

A színjátszó együttesek közt emlékezetes sikerrel szerepelt *az Eötvös Loránd Tudományegyetem együttese.* Hivatásos művészekkel egyenrangú játékkal mutatták be Euripidesz Alkésztisz című drámáját. *Fodor* László Heraklész alakítása és *Sólyom* Katalin átélt, ihletett játéka még az igen tehetséges színjátszók színvonalas munkájából is kitűnt. Igen érdekes színfoltja volt a szemlének Molière Úrhatnám polgár című vígjátékának és Brecht Carrar asszony fegyverei című drámájának előadása. Előbbit a szarvasi felsőfokú mezőgazdasági technikum, utóbbit a mezőtúri felsőfokú mezőgazdasági technikum színjátszói mutatták be.

A *táncegyüttesek* szereplése meggyőzően bizonyította ennek az öntevékeny művészeti ágnak az életképességét. Minden együttes szereplői szívesen, lelkesen vettek részt a közös munkában.

Nagy érdeklődés fogadta az *irodalmi színpadok* szereplését is. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem irodalmi színpada Vidám utazás címmel szellemes műsort mutatott be, a szegediek pedig Szegedi lángok címmel értékes összeállítást adtak elő.

Az orvostudományi együttes kamarazenekara — amely egyébként a művészegyüttessel tegnap, hétfőn Drezdába utazott — Folkman Concerto grosso-jának kitűnő előadásával bizonyította be rátermettségét. *Szekszárdi* Tamás most is jól fogta össze az együttes munkáját.

A szegedi egyetemisták egyéb teljesítményei közül kiemeljük *László* Géza, *Novák* Mária, *Kérész* Éva és *Nikolényi* György átlagon felüli, sikeres szereplését.

A lakosság bizalma a legnagyobb jutalom

Elmondta Tóth Szilveszterné, a zákányszéki tanács elnöke

Együtt nőttem én föl ezzel a községgel. Kilencéves voltam, mikor apámék erre a tájra költöztek. A harmincas években. Szegények voltunk.

Hol volt akkor még a mostani község! Mórahalom külterületéhez tartoztunk. Volt egy templom, két-három házzal, iskola, bolt, kocsma és temető. Mennyit beszélhetnék a szegénységről, s aztán a harcokról — a darab kenyérért, a megélhetésért, a munkáért, szegények boldogulásáért!

Segítettek a munkatársak

Azt kérdezte, hogy nő létemre, családos asszony létemre hogy boldogulok a munkámban, a tanácselnök felelős posztján?

Tizenegyedik éve már, hogy megválasztottak a zákányszéki községi tanács vb-elnökének. 1951. júniusában, amikor rám esett a lakosság választása, bizony nagyon féltem. Iskolák nélkül, vezetői jártasság nélkül csöppentem a tanácselnökségbe, s néhányan — rosszakarói mindig és mindenkinek vannak — mondogatták is akkoriban, hogy »nem eszem én meg a karácsonyi szilvát«, belebukok addig a tanácselnökségbe. Jöttem be a járási tanácshoz, a pártbizottsághoz, mondtam az elvtársaknak, hogy én ezt nem tudom rendesen elvégezni, hogy válasszanak nálam hozzáértőbbet, tanultabb embert tanácselnöknek. Ott akkor azt mondták az elvtársak: nem féltenek engem. Bíznak bennem, ahogy bízik bennem a község népe is. S azt is, hogy visszaélek ezzel a bizalommal, ha nem vállalom a munkát, s ez kommunistához méltatlan magatartás. Hát elvállaltam. 52 tavaszán elvittek egy háromhónapos elnökképző iskolára. Onnan nyugodtabban jöttem már vissza.

Eleinte akadozott a munka, de aztán belejöttem. Segítettek a munkatársaim és segített az a tudat, hogy bízik bennem és szeret a község népe, s hogy nekem méltónak kell lennem erre a szeretetre és bizalomra. Mert az én munkámnak egyetlen igazi jutalma ez a bizalom és szeretet.

Hogyan születik a bizalom?

Egy dologra mindig nagyon vigyáztam: hogy soha semmilyen módon ne éljek vissza beosztásommal. Talán ezért is van az, hogy — ezt tapasztalom — szeret a község népe. Hogy különösen az asszonyok sokszor a legszemélyesebb gondjaikkal, problémáikkal is fölkeresnek, olyan panaszokkal, bajokkal, amikről tán a saját anyjuknak se beszélnének. Családi pörpatvarok, iszákos férj, csalfa asszony miatt is kell sokszor igazságot tennem, vagy legalább néhány melengető, jó szót szólnom.

Az egyszerű parasztember nehezen tárulkozik ki mások előtt. De ha egyszer őszintén, bizalommal elmondja fájdalmát, sérelmét valakinek, s az megértően végighallgatja és tud tanácsot is adni, tud türelmesen-okosan szólani, azt hamar szívébe zárja.

Asszony vagyok és anya. Van egy elsőosztályos kislányom. Néha bizony csak esténként találkozunk, akkor is későn. Nehéz a dolgom és sokszor nagyon bánt, hogy nem tudok eleget törődni a kislányommal, hogy a házi munkára is kevés idő jut. De vállaltam, s nem szabad meghátrálni. A párt tanított meg erre. S megtanított rá 1956. is, az ellenforradalom.

Féltem én akkor, nagyon féltem. Az a hír járta, hogy a párttagokat mind kivégzik a községben is, és hogy én leszek az első, akit fölhúznak a fára. De esténként mindig eljöttek hozzánk sötétedés után lopva az emberek, falusiak és biztattak: ne féljek, megvédenek ők. S azután újra megválasztottak tanácselnöknek.

„Nem félek a munkától"

Tizenegyedik éve vagyok tanácselnök. Asszony vagyok és anya. De nem félek a munkától és a nehézségektől. S nem azért, hogy magunkat védjem, de higgye el: bár sokszor nehéz az asszonynéppel boldogulni, nyelvelnek, beszélnek meggondolatlanul, de ha egyszer csak tíz asszony hozzáfog egyetértésben, együttes erővel a munkához, hát elhordják azok a hegyeket is a helyükből.

Papp Lajos

Műsoros est a DÁV munkásbrigádjai tiszteletére

A Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat szegedi üzletigazgatóságának szakszervezeti bizottsága szombaton este a vállalat művelődési termében szórakoztató estet rendezett munkásbrigádjai részére. A termet megtöltő brigádok tagjait *Albert Ernő*, a szakszervezeti bizottság titkára üdvözölte. A kulturbizottság nevében *Gaál Sándor* szakszervezeti kultúrfelelős mondott köszöntőt, kifejezve azt a megbecsülést és szeretetet, amelyet a vállalat dolgozói élenjáró munkatársak iránt éreznek.

A műsor első részében az üzletigazgatóság területén levő *hat szocialista brigádnak* ajánlott énekkari és kórusművek követték egymást: a *Szegedi Erőmű karbantartó*, az *erőmű műszaki*, a mérőhitelesítő *Zoja Kozmogyenszkaja*, az építési csoport *Patrice Lumumba*, a hódmezővásárhelyi *KISZ ifjúsági*, a hódmezővásárhelyi *pénzbeszedő szocialista brigádok tagjainak*. A második rész színes műsora mind a 37 munkásbrigádnak szólt. Két egyfelvonásos színdarab, magánszám az árammal való takarékosságról és szóló énekszámok felváltva gyönyörködtették, szórakoztatták a munkásbrigádok tagjait és hozzátartozóit.

A DÁV szakszervezeti bizottsága ezzel a helyes kezdeményezéssel igen szépen fejezte ki munkásbrigádjai iránti elismerését s ez a kedves figyelem buzdításul szolgál újabb, szép eredmények elérésére.

Az új üzemház új tartalmat követel

A fejlődés új lehetőségei a cipészszövetkezet előtt

Régi vágyuk teljesült a Szegedi Cipő, Csizma- és Papucskészítő Kisipari Szövetkezet dolgozóinak. Mióta összefogtak, sokszor sóhajtoztak az üzlethelyiségekben, alagsorokban létesített műhelyekben: csak egyszer olyan körülmények között dolgozhatnának, mint a cipőgyáriak. A körülmények most már »olyanabbak«: felépült ugyanis a szövetkezet új üzemháza. S ez nemcsak kívülről szép, hanem belülről is. Világos munkatermeivel, a követelményeknek mindenben megfelelő szociális berendezéseivel jobb feltételeket biztosít, mint amilyenek a cipőgyárban vannak. Büszkék is erre a szövetkezet dolgozói. Szinte dicsekedve mondják: a mi üzemházunk valóságos gyár.

Ehhez mindjárt hozzátehetjük: valóban valóságos gyár. De csak kívülről. A gyár szó ugyanis nemcsak a nagy, vagy szép üzemházakat jelenti, hanem annál jóval többet. Éppen ezért helyesen mondta a szövetkezet évzáró közgyűlésén, dr. Simon Lajos, az OKISZ elnökhelyettese: az új üzemház új tartalmat követel.

A munkaszervezés még nem változott

A szövetkezet életében változást hozott az új épület. A Szikra utcai telephelyen, a Lengyel utcai központi javítóműhelyben, s a Bartók Béla téri üzlethelyiségekben lévő papucsos részlegekben szorosan egymás mellett dolgoztak az emberek. Itt az új üzemházban bőven van hely. De úgy látszik, a jót is nehezen szokják meg az emberek. A papucsos részlegben például Gubina József a minap éppen azért panaszkodott, mert messzire kell járnia a szomszéd munkaasztalhoz a félkész papucsokért.

— A munkaszervezés még nem változott. A Szikra utcában is ugyanígy dolgoztunk, mint itt — mondják a műszaki irodában. A technológiában sem történt lényeges változás. Bár egy épületbe telepítették az üzemegységekben használt gépeket, s így a különböző részlegek, a javító, az export és a méretes cipők készítői is használhatják őket.

A cipőjavító részleg munkájában sincs semmi változás pedig most is itt »szorít a cipő«. A vállalási határidő sem rövidebb, mint korábban volt. A munka önköltsége is igen magas; ez velejárója az alacsony termelékenységnek.

Szalagszerű termelést a javításoknál is!

Az évzáró közgyűlés egyik felszólalója arról beszélt, hogy más országokban, például a Német Demokratikus Köztársaságban mennyivel termelékenyebb a cipőjavítás munkája. Lipcsében 14 ember látja el egy 52 ezer lakosú városrész cipőjavítását. Erre elismerően bólintottak a szövetkezet dolgozói és azt kérdezték: vajon nálunk mikor valósulhat ez meg?

A kérdésre elsősorban ők maguk válaszolhatnak. A többi között azzal, hogy szalagszerűvé teszik a termelést. S nemcsak az exportrészlegnél, hanem a javításnál is. Az új üzemházban kell keresni és megtalálni a termelékenyebb munka módszereit. Ehhez nemcsak újabb gépek, hanem eredményesebb üzem- és munkaszervezés is kell. Hogy ez megvalósuljon, össze kell fogniuk a vezetőknek és a szövetkezeti tagoknak.

Az új tartalom kialakításában nagy feladat hárul a párt- és tömegszervezetekre is. A termelés pártellenőrzésének tökéletesítése, a munkaverseny, s ezen belül a szocialista brigádmozgalom kibontakoztatása mindmind sürgető feladat. A politikai munka »zongorájának« több billentyűjén kell egyszerre játszani. A régi Szikra utcai üzemben nyolc munkaversenytábla árválkodott évek hosszú során. A táblák ott csoportosulnak az új üzemház előcsarnokában, mint a múlt és a jelen tanúi most is felirat nélkül.

Teher az új üzemház?

A felvilágosító szóra nagy szükség van, hiszen egyesek tehernek érzik az új üzemházat, sajnálják a rá költött pénzt. Mások a régi, helytelenül megállapított normákat sajnálják. A sajnálkozók gondolatainak Apró Juhász János adott hangot a közgyűlésen. Az általa mondott tényszámok tanusítják, hogy »anyagi alapokra« támaszkodik ez a sajnálkozás.

— Súlyos helyzetet teremtett számomra a kétszeres normarendezés — mondotta. — Évente 8 ezer forinttal kevesebbet keresek.

A szövetkezet vezetői válasz nélkül hagyták a »súlyos helyzetre« utaló szavakat. Pedig jól tudták, hogy 1962 januárjában például Apró Juhász János több mint háromezer forintot keresett.

Annak idején, amikor a szövetkezetben is rendezték a normákat, a szövetkezet egy másik dolgozója, Csernus Sándor is méltatlankodott, hogy havonta 800 forintot vettek el tőle. Bizony ez nem kis összeg, hiszen vannak, akik a szövetkezetben alig keresnek többet egy hónapban. Most az évzáró közgyűlésen a beszámolókból megtudhatták a szövetkezeti dolgozók, hogy akitől elvettek havi 800 forintot, az enélkül is elég szépen keresett. Tavaly a havi átlagkeresete elérte a 2750 forintot. Ez duplája a szövetkezeti átlagkeresetnek, amely 1961-ben 1364 forint volt.

Az új ember nevelése

A normák rendezésének igazságosságát megértetni a szövetkezeti dolgozókkal: ez is feladat. Egyesek, többnyire a kétezer forinton felül keresők, nem szívesen fogadják a felvilágosító szót, sőt vannak, akik az igazságra apellálnak. Félreértés ne essék, nem a nagy kereset ellen szólnak a szövetkezeti dolgozók, akik a vezetőség szemére hányják, hogy nem elég következetesek a reális normamegállapításoknál. Mindenki kedvére dönteni bizonyára sokáig nem lehet, de helyesebb normákat kialakítani igen. Ez is az új tartalom része.

Az új ember kinevelése — fontos feladat — mondják a szövetkezet vezetői. Helyesen látják, hogy a szövetkezet előtt álló feladatok megvalósítása könnyebb lesz, ha az emberek a politikai fejlődésben is előrébb lépnek, és jobban össze tudják kapcsolni a szövetkezeti, a népgazdasági és egyéni érdekeket. Az új üzemház után az új tartalom megteremtése nem kis dolog, de ha a vezetők, s a szövetkezeti tagok is akarnak előrelépni, akkor megvalósítható.

Nagy Pál

Új iskola épül Újszentivánon

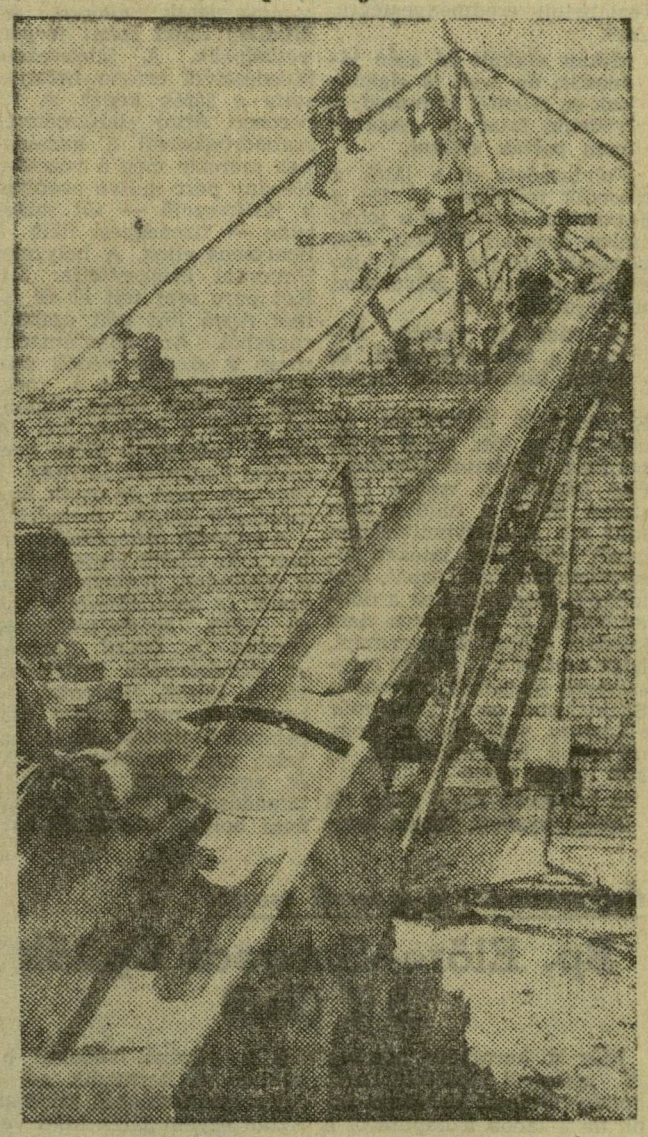

Új, 3 tantermes általános iskolát építenek Újszentivánon. A megyei tanács művelődési osztálya és a községi tanács közel 1 millió forintot fordít az új iskola építésére. A Csongrád megyei Tatarozó Vállalat makói részlegének munkásai szépen haladnak az építkezéssel. A falakat már felhúzták, s megkezdték a tetőszerkezet szerelését. Az iskola épületét előreláthatóan július végéig átadja a kivitelező vállalat a községi tanácsnak, s szeptemberben már az új iskola tantermei is benépesülnek az újszentiváni gyerekekkel. A távlati tervekben szerepel az új iskola további bővítése is. A község lakossága lelkes társadalmi munkával segíti a községi tanácsot a tervek célkitűzéseinek megvalósításában. Mintegy 100 ezer forint értékű társadalmi munkával parkosítják majd az új iskola környékét, az iskola épülete mögötti területen pedig játszóteret is létesítenek majd.